

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเพื่อพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น โดยปรับเนื้อหาเพิ่มรายละเอียด ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ วิชาศิลปนาฏศิลป์ไทย ช่วงชั้นที่ 3 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อความสอดคล้องกับสภาพ การดำเนินชีวิตของคนในท้องถิ่น และเป็นแนวทางในการอนุรักษ์และดำรงไว้ซึ่งภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมประเพณีอันดีงามของท้องถิ่น ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยการพัฒนาหลักสูตรโดยใช้ รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของทาบา (Taba) และการทดลองใช้หลักสูตรท้องถิ่น ดังนี้

ตอนที่ 1 การพัฒนาหลักสูตร

ตอนที่ 2 การทดลองใช้หลักสูตรท้องถิ่น

ตอนที่ 1 การพัฒนาหลักสูตร

ในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ระบุว่าของผู้วิจัยได้ใช้รูปแบบการพัฒนาหลักสูตร ของทาบา (Taba) ซึ่งมีแนวคิดในการพัฒนาหลักสูตรจากระดับล่างสู่ระดับบน กล่าวคือ จะเริ่มวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของท้องถิ่น แล้วจึงนำมาเป็นสิ่งที่กำหนดในหลักสูตร ดังนั้นการพัฒนา หลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ระบุว่าของผู้วิจัยได้จัดทำขึ้นนี้ จึงมีความเหมาะสมกับทฤษฎี การพัฒนาหลักสูตรของทาบา มากที่สุด และได้มีการดำเนินการ 7 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 วิจัยความต้องการ สำรวจข้อมูลความต้องการในการพัฒนาหลักสูตร ท้องถิ่น เรื่อง ระบุว่าของผู้วิจัย โดยใช้แบบสอบถาม เพื่อสอบถามครูในภาควิชานาฏศิลป์ไทย วิทยาลัย นาฏศิลป์จันทบุรี ศึกษาเอกสาร วิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าหมาย และ โครงสร้างอัตรากำลังของ กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาศิลปะนาฏศิลป์ไทย ของวิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี แบบสัมภาษณ์ กลุ่มชนชาวของในจังหวัดจันทบุรี ข้อมูลเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ และวิทยาลัยช่างศิลป์ และหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาศิลปะปฏิบัติ เอกนาฏศิลป์ละคร ช่วงชั้นที่ 3 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จากนั้นนำข้อมูลจากสภาพจริงมาวิเคราะห์เพื่อนำมาใช้เป็นสิ่งที่กำหนด ในหลักสูตร ดังนี้

1. ข้อมูลเกี่ยวกับนักเรียน ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับนักเรียน โดยใช้แบบสอบถามที่ ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อสอบถามความต้องการในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2550 ของวิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 30 คน

2. ข้อมูลเกี่ยวกับวิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับโรงเรียน โดยใช้วิธีดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสารของวิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี โดยศึกษาสภาพทั่วไปของวิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี วิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าหมาย และ โครงสร้างอัตราเวลาเรียนของกลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาชีพเฉพาะนาฏศิลป์ไทย

2.2 สอดถามครูในภาควิชานาฏศิลป์ไทย วิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี จำนวน 20 คน โดยสอบถามเกี่ยวกับความต้องการในการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ระเบียบของสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี โดยใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และนำเสนอให้คณะกรรมการ ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องความเหมาะสมจากนั้นนำข้อเสนอแนะไปปรับปรุงแก้ไข เพื่อนำไปดำเนินการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน

3. ข้อมูลเกี่ยวกับชุมชน ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มชนชาวชองในจังหวัดจันทบุรี จำนวน 20 คน ซึ่งเป็นผู้นำชุมชนและชาวบ้านที่มีเชื้อสายชอง โดยใช้แบบสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จากข้อคำถามความคิดเห็นที่มีต่อการพัฒนาหลักสูตร ผลเป็นดังนี้

ตารางที่ 3 ร้อยละของระดับความคิดเห็นของนักเรียน ครูในภาควิชานาฏศิลป์ไทยบุคลากรในชุมชน

ข้อคำถามที่เห็นด้วยมากที่สุดและมาก		ความเห็น/ ร้อยละ	
1	ควรนำเรื่องราวของชาวชองในจังหวัดจันทบุรีมาสร้างเป็นหลักสูตรท้องถิ่น	มากที่สุด	ร้อยละ 56.70
2	ควรได้เรียนรู้เรื่องประวัติความเป็นมาของชาวชองในจังหวัดจันทบุรี	มากที่สุด	ร้อยละ 75.00
3	การจัดการเรียนรู้ควรใช้ครูเป็นผู้สอน	มากที่สุด	ร้อยละ 51.70
4	การจัดการเรียนรู้ควรใช้ครู และวิทยากรท้องถิ่นเป็นผู้สอน	มากที่สุด	ร้อยละ 68.30
5	ควรได้เรียนรู้เกี่ยวกับสภาพการเปลี่ยนแปลงของสังคมชาวชองในจังหวัดจันทบุรี	มากที่สุด	ร้อยละ 55.00
6	ควรได้เรียนรู้ความเป็นมา, แนวคิดในการประดิษฐ์ทำรำระบำชอง	มากที่สุด	ร้อยละ 63.30

ตารางที่ 3 (ต่อ)

	ข้อความที่เห็นด้วยมากที่สุดและมาก	ความเห็น/ ร้อยละ
7	ควรจัดให้มีการเรียนรู้เรื่องเครื่องแต่งกายที่ใช้ในการแสดงระบำของ	มากที่สุด ร้อยละ 70.00
8	ควรจัดให้มีการเรียนรู้เรื่องดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดงระบำของ	มากที่สุด ร้อยละ 63.30
9	ควรให้มีการเรียนรู้ทฤษฎีที่ใช้ในการปฏิบัติทำรำระบำของ	มากที่สุด ร้อยละ 71.70
10	ควรจัดให้มีการเรียนรู้การปฏิบัติทำรำระบำของ	มากที่สุด ร้อยละ 78.30

จากตารางที่ 3 ปรากฏว่าผู้วิจัยได้ข้อสรุปแนวทางในการจัดทำหลักสูตรจากเนื้อหาสาระในข้อความของความคิดเห็นที่มีต่อการพัฒนาหลักสูตร เห็นด้วยมากที่สุด คือ ร้อยละ 56.70 เห็นว่าควรนำเรื่องราวของชาวของในจังหวัดจันทบุรีมาสร้างเป็นหลักสูตรท้องถิ่น ร้อยละ 75.00 เห็นว่าควรได้เรียนรู้เรื่องประวัติความเป็นมาของชาวของในจังหวัดจันทบุรี ร้อยละ 51.70 เห็นว่าการจัดการเรียนรู้ควรใช้ครูเป็นผู้สอน ร้อยละ 68.30 เห็นว่าการจัดการเรียนรู้ควรใช้ครู และวิทยากรท้องถิ่นเป็นผู้สอน ร้อยละ 55.00 เห็นว่าควรได้เรียนรู้เกี่ยวกับสภาพการเปลี่ยนแปลงของสังคมชาวของในจังหวัดจันทบุรี ร้อยละ 63.30 เห็นว่าควรได้เรียนรู้ความเป็นมา, แนวคิดในการประดิษฐ์ทำรำระบำของ ร้อยละ 70.00 เห็นว่าควรจัดให้มีการเรียนรู้เรื่องเครื่องแต่งกายที่ใช้ในการแสดงระบำของ ร้อยละ 63.30 เห็นว่าควรจัดให้มีการเรียนรู้เรื่องดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดงระบำของ ร้อยละ 71.70 เห็นว่าควรให้มีการเรียนรู้ทฤษฎีที่ใช้ในการปฏิบัติทำรำระบำของ และ ร้อยละ 78.30 เห็นว่าควรจัดให้มีการเรียนรู้การปฏิบัติทำรำระบำของ

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร มีดังนี้

1. นักเรียนมีข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น คือ นักเรียนแสดงความคิดเห็นว่านักเรียนสามารถมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นได้ร้อยละ 100 นักเรียนแสดงความคิดเห็นว่านักเรียนมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นได้โดยวิธีการสอบถามผู้ปกครองร้อยละ 80 นักเรียนแสดงความคิดเห็นว่านักเรียนมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นได้โดยวิธีการสัมภาษณ์ผู้รู้ ร้อยละ 95 นักเรียนแสดงความคิดเห็นว่านักเรียนมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นได้โดยวิธีการสำรวจแหล่งข้อมูล ร้อยละ 90 นักเรียนแสดงความคิดเห็นว่านักเรียนมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นได้โดยวิธีการอื่น ๆ เช่น ไปที่บ้านชาวของ

อ่านจากประวัติ จากครูผู้สอน หรือหาจากอินเทอร์เน็ต ร้อยละ 65 นักเรียนเห็นด้วยอย่างยิ่งกับการเรียนรู้เรื่องราวที่อยู่ในท้องถิ่นของนักเรียน คิดเป็นร้อยละ 55 และนักเรียนเห็นด้วยกับการเรียนรู้เรื่องราวที่อยู่ในท้องถิ่นของนักเรียน คิดเป็นร้อยละ 45

2. ปัญหาและข้อเสนอแนะของครูในกลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาชีพเฉพาะนาฏศิลป์ไทย เกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น ได้แสดงข้อคิดเห็นคือ การศึกษาที่เกี่ยวกับประวัติที่มา เพราะไม่มีการจดบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร วัฒนธรรมของชาวช่องแคแต่เดิมค่อนข้างจะปรับเปลี่ยนตามสังคมที่พัฒนาขึ้นในปัจจุบันการรวบรวมทุกสิ่งที่เป็นประโยชน์ในการศึกษาเรื่องของจึงเป็นสิ่งที่ควรกระทำให้เห็นเป็นลายลักษณ์อักษร ควรมิวิทยากรท้องถิ่นมานำเสนอ อารยธรรมและประเพณีของชาวช่อง การดำเนินการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเป็นการสนับสนุนให้ผู้เรียนได้รู้จักและเห็นถึงคุณค่าของภูมิปัญญาท้องถิ่นที่ตนอยู่อาศัยตลอดจนเป็นการศึกษาถึงรูปแบบเอกลักษณ์วัฒนธรรมประจำถิ่นที่เด่นชัด ถ้ามีการส่งเสริมให้เกิดเป็นรูปธรรมได้ จะเกิดประโยชน์แก่นักเรียนเป็นอย่างยิ่งเพราะอย่างน้อยคนในจังหวัดจันทบุรีควรทราบเรื่องราวเกี่ยวกับชาวช่อง ควรพัฒนาหลักสูตรที่มุ่งให้ผู้เรียนเกิดจิตสำนึกรัก ภูมิใจในท้องถิ่นที่อาศัยอยู่ และพัฒนาสุนทรียทางศิลปะและการเคลื่อนไหวร่างกาย จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยผู้เรียน ได้ศึกษาสภาพจริง มีวิทยากรท้องถิ่นให้ความรู้ โดยจัดเวลาให้เอื้อต่อการเรียนรู้ได้เต็มที่ ควรเผยแพร่ความรู้เรื่อง ของ ให้แพร่หลาย

3. ปัญหาและข้อเสนอแนะของชุมชน เกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น ได้แสดงข้อคิดเห็นคือ ในการจัดการเรียนรู้ครูผู้สอนจะต้องมีความรู้เรื่องของประวัติความเป็นมาและสภาพการเปลี่ยนแปลงของสังคมชาวช่อง เพื่อผู้เรียนจะได้รับความรู้ที่ถูกต้องตามความเป็นจริง การจัดการเรียนรู้ควรใช้ครู และวิทยากรท้องถิ่นเป็นผู้สอน ทุกส่วนควรมีส่วนร่วมในการจัดทำหลักสูตร และควรนำเรื่องอื่น ๆ มาพัฒนาเป็นหลักสูตรด้วย

ขั้นที่ 2 กำหนดจุดประสงค์ เขียนร่างจุดมุ่งหมายของหลักสูตรและจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยดำเนินการวิเคราะห์หลักสูตรซึ่งใช้หลักสูตรแม่บทเป็นหลักและใช้เป็นกรอบในการจัดทำหลักสูตรท้องถิ่น นำข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์มาใช้ในการปรับปรุง ขยาย และกำหนดจุดมุ่งหมายการเรียนรู้ของหลักสูตรท้องถิ่น ดังต่อไปนี้

1. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของกลุ่มชนชาวช่อง สภาพและการเปลี่ยนแปลงของสังคมของกลุ่มชนชาวช่อง ในท้องถิ่นจังหวัดจันทบุรี
2. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความเป็นมา แนวคิดในการประดิษฐ์การแสดงชุดระบำของ
3. มีทักษะในการปฏิบัติทำรำ ระบำของ โดยอาศัยประสบการณ์ การฝึกฝน และการสังเกต

4. มีความภูมิใจและรักในท้องถิ่นของตนเอง ตลอดจนสืบสานมรดกทางวัฒนธรรม และ ภูมิปัญญาท้องถิ่น

ขั้นที่ 3 คัดเลือกเนื้อหาสาระ รวบรวมเนื้อหาสาระจากการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน ของ ชนเชื้อสายชอง และวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาความต้องการ ตามขั้นที่ 1 ที่มีความเหมาะสมและ มีความจำเป็นซึ่งสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ตั้งไว้โดยคำนึงถึงวัยและความสามารถของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในการคัดเลือกเนื้อหาควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

ประเด็นที่ 1 เป็นเนื้อหาความรู้เกี่ยวกับชนเชื้อสายชอง ผู้เรียนจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับ ประวัติชนเชื้อสายชองในจังหวัดจันทบุรี

ประเด็นที่ 2 เป็นเนื้อหาสาระเกี่ยวกับประวัติที่มาของการประดิษฐ์ทำรำระบำชอง และการปฏิบัติทำรำระบำชอง ในขั้นที่ 3 นี้ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับชนเชื้อสายชองจากหนังสือ เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้ประกอบการสร้างหลักสูตร ดังนี้

1. ศึกษาประวัติความเป็นมาของกลุ่มชนชาวชอง ในท้องถิ่นจังหวัดจันทบุรี
2. ศึกษาเกี่ยวกับสภาพและการเปลี่ยนแปลงของสังคมของกลุ่มชนชาวชอง ในท้องถิ่น จังหวัดจันทบุรี
3. ศึกษาความเป็นมา แนวคิดในการประดิษฐ์การแสดงชุด ระบำชอง
4. ศึกษาปฏิบัติกระบวนการทำรำระบำชอง

ขั้นที่ 4 จัดเนื้อหาสาระ เป็นการนำเนื้อหาที่ได้คัดเลือกในขั้นที่ 3 มาจัดเรียงลำดับ ก่อนหลังของเนื้อหาให้เหมาะสมและมีความต่อเนื่อง เนื้อหาสาระที่นำมาจัดได้คำนึงถึงวุฒิภาวะ ความสามารถ ความสนใจของผู้เรียน และได้จัดให้ตรงตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้โดยกำหนด ระยะเวลาในแต่ละเนื้อหาที่เหมาะสม

ตารางที่ 4 โครงสร้างเนื้อหาสาระ และระยะเวลาเรียน

หน่วย การเรียนรู้ที่	เนื้อหาสาระ	เวลาเรียน (ชั่วโมง)
1	ประวัติความเป็นมา 1.1 ประวัติความเป็นมาของกลุ่มชนชาวชองในท้องถิ่น จังหวัดจันทบุรี 1.2 ลักษณะของชาวชอง 1.3 อุปนิสัยของชาวชอง 1.4 ลักษณะความเป็นอยู่ของชาวชอง 1.5 เปรียบเทียบสภาพ และการเปลี่ยนแปลงของชนชาวชอง ในท้องถิ่นจังหวัดจันทบุรีในอดีตจังหวัดจันทบุรี 1.6 ตัวอย่างภาษาของชาวชองในท้องถิ่นจังหวัดจันทบุรี	
2	ความเป็นมาของการแสดงชุด ระบำชอง 2.1 ความเป็นมาของการแสดงชุด ระบำชอง 2.2 ลักษณะแนวคิดในการประดิษฐ์การแสดงชุด ระบำชอง 2.3 ลักษณะการสร้างสรรค์การแสดงชุด ระบำชอง 2.4 ลักษณะและจำนวนของผู้แสดงระบำชอง 2.5 ความหมายของการสร้างสรรค์เครื่องแต่งกาย ระบำชอง 2.6 วงดนตรี เพลงและแนวความคิดในการแต่งเพลงที่ใช้ ประกอบในการแสดงระบำชอง	
4	ปฏิบัติทำรำ ระบำชอง	

ขั้นที่ 5 คัดเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ คัดเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ของ
หลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ระบำชอง มีวิธีการเรียนรู้หลายวิธี เช่น การบรรยาย การสาธิต แต่ในการวิจัย
เพื่อพัฒนาหลักสูตรครั้งนี้ผู้วิจัยจะคัดเลือกเฉพาะประสบการณ์การเรียนรู้ที่เน้นการเรียนการสอน
แบบทักษะกระบวนการ ซึ่งเป็นการจัดประสบการณ์เรียนรู้โดยวิธีการเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

ขั้นที่ 6 จัดประสบการณ์การเรียนรู้ การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ โดยการนำประสบการณ์การเรียนรู้ที่ได้คัดเลือกไว้ในขั้นที่ 5 มาจัดให้เหมาะสมกับเนื้อหา จุดประสงค์การเรียนรู้ และสอดคล้องกับคำอธิบายรายวิชาที่ได้วิเคราะห์แล้ว ปรับ ขยาย เพิ่มเติม สื่อการเรียนการสอน

ขั้นที่ 7 กำหนดสิ่งที่ประเมิน และวิธีประเมิน การวัดผลและประเมินผล กำหนดเกณฑ์การวัดผลและประเมินผลตามจุดประสงค์การเรียนรู้ และสร้างเครื่องมือในการวัดผลและประเมินผลด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบวัดทักษะการปฏิบัติ และแบบวัดความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยหลักสูตรท้องถิ่น ที่สร้างครอบคลุม เรื่อง ระบุว่าของเนื้อหาสาระ และจุดประสงค์การเรียนรู้

การกำหนดโครงสร้างหลักสูตร ท้องถิ่นเรื่อง ระบุว่าของ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี ผู้วิจัยได้กำหนด โครงสร้างหลักสูตร โดยมีองค์ประกอบ ดังนี้

1. ความเป็นมา
2. หลักการ
3. จุดมุ่งหมาย
4. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง
5. สาระการเรียนรู้
6. คำอธิบายรายวิชา
7. โครงสร้างเนื้อหา ระยะเวลาเรียน
8. แนวดำเนินการ
9. แหล่งเรียนรู้ และสื่อการเรียนการสอน
10. แนวการวัดผลประเมินผล

การตรวจสอบคุณภาพหลักสูตร

ผู้วิจัยนำหลักสูตรท้องถิ่น (ฉบับร่าง) เสนอต่อคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบ เพื่อขอคำแนะนำ และแก้ไขข้อบกพร่อง แล้วนำหลักสูตรท้องถิ่น (ฉบับร่าง) ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพ ความถูกต้อง ความเหมาะสมว่าสอดคล้องกับท้องถิ่นหรือไม่ ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ดังรายนามต่อไปนี้

1. นายวิวัฒน์ เพชรศรี	ครูเชี่ยวชาญ คส.4
โรงเรียนสฤติเดช จังหวัดจันทบุรี
2. นางสาวผ่องพรรณ เมตตา	รองผู้อำนวยการชำนาญการ
วิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี

เมื่อนำผลการประเมินหลักสูตรที่คำนวณได้มาเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้พบว่า คุณภาพของหลักสูตรที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยรวมทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านการวัดผลประเมินผล มีค่าเฉลี่ย P.M. ทั้งฉบับเท่ากับ 11.13 แปลความหมายตามเกณฑ์การประเมินได้ว่า หลักสูตรมีคุณภาพสูงหรือดีมาก เหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการเรียนการสอน หลังจากผ่านการประเมินหลักสูตรแล้ว ผู้วิจัยได้นำหลักสูตรไปทดลองใช้ต่อไป

ตอนที่ 2 การทดลองใช้หลักสูตรท้องถิ่น

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สาขานาฏศิลป์ไทยละคร กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาชีพเฉพาะนาฏศิลป์ไทย ในวิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี ปีการศึกษา 2550 จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาตามขั้นตอนการสุ่มอย่างง่ายด้วยวิธีการจับฉลาก

เครื่องมือที่ผู้วิจัยใช้ในการทดลองใช้หลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ระบายของ ในกลุ่มสาระวิชาชีพเฉพาะนาฏศิลป์ไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี ประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ หลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ระบายของ ในกลุ่มสาระวิชาชีพเฉพาะนาฏศิลป์ไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี จำนวน 3 แผน รวม 36 ชั่วโมง
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 1 ฉบับ สำหรับใช้วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อน และหลังการใช้หลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ระบายของ ในกลุ่มสาระวิชาชีพเฉพาะนาฏศิลป์ไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี
3. แบบวัดทักษะการปฏิบัติตามหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ระบายของ ในกลุ่มสาระวิชาชีพเฉพาะนาฏศิลป์ไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี
4. แบบวัดความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ระบายของ

การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพ

1. แผนการจัดการเรียนรู้ หลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ระบายของ ในกลุ่มสาระวิชาชีพเฉพาะนาฏศิลป์ไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

1.1 ศึกษาค้นคว้าเอกสาร แนวทางในการจัดการเรียนรู้มาเป็นกรอบในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ตรงตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ ตามระยะเวลาที่กำหนดในเนื้อหาอย่างเหมาะสม

1.2 นำข้อมูลที่ได้มาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้โดยดำเนินการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ 3 แผน จำนวน 36 ชั่วโมง แต่ละแผนประกอบด้วยสาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล

1.3 นำแผนการจัดการเรียนรู้ เสนอต่อ คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม

1.4 การตรวจสอบคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้ โดยนำแผนการจัดการเรียนรู้ให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินเพื่อหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยใช้สูตรการหาค่าดัชนีความสอดคล้องของระดับความคิดเห็น (IOC) ที่ใช้เกณฑ์กำหนดคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่าเนื้อหานั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าเนื้อหานั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

-1 หมายถึง แน่ใจว่าเนื้อหานั้นไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

สรุปผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญเมื่อพิจารณาเป็นรายแผนการจัดการเรียนรู้ พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาอยู่ที่ .96 แสดงว่าเนื้อหาและองค์ประกอบต่าง ๆ ของแผนการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ซึ่งมีความเหมาะสมต่อการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาอยู่ที่ .98 แสดงว่าเนื้อหาและองค์ประกอบต่าง ๆ ของแผนการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ซึ่งมีความเหมาะสมต่อการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาอยู่ที่ .99 แสดงว่าเนื้อหาและองค์ประกอบต่าง ๆ ของแผนการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ซึ่งมีความเหมาะสมต่อการจัดการเรียนรู้

ผลการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 3 แผน พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้ในภาพรวมมีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาอยู่ที่ค่าเฉลี่ย .98 แสดงว่าเนื้อหาและองค์ประกอบต่าง ๆ ของแผนการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ สามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ได้

1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สาขานาฏศิลป์ละคร ของวิทยาลัยนาฏศิลปจันทบุรี ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คนที่เหลือโดยดำเนินการทดลองสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เป็นเวลา 6 ชั่วโมงในช่วงเวลาที่เรียนวิชาปฏิบัตินาฏศิลป์ไทย วิธีดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ได้ให้ความรู้ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของชาวงองใน

จังหวัดจันทบุรี สภาพ และการเปลี่ยนแปลงทางสังคมของชนชาวช่อง ในท้องถิ่นจังหวัดจันทบุรี
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 ความเป็นมา แนวคิดในการประดิษฐ์การแสดงชุด ระบายของ

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ระบายของ ในกลุ่ม
สาระวิชาชีพเฉพาะนาฏศิลป์ไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี
ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

2.1 ศึกษาค้นคว้าเอกสาร ตำราต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการวัดผลประเมินผล และเนื้อหา
สาระที่มีในหลักสูตร และนำข้อมูลมาสร้างแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้ตรงตามจุดประสงค์
ที่กำหนดไว้

2.2 นำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบปรนัย จำนวน 30 ข้อเสนอต่อ
คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบและแก้ไขข้อบกพร่อง

2.3 การตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยนำแบบวัด
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินเพื่อหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยใช้สูตร
การหาค่าดัชนีความสอดคล้องของระดับความคิดเห็น (IOC) ที่ใช้เกณฑ์กำหนดคะแนน
ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่าเนื้อหานั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าเนื้อหานั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

-1 หมายถึง แน่ใจว่าเนื้อหานั้นไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ผลการตรวจสอบหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ในข้อคำถามแบบทดสอบก่อนเรียน
หลังเรียนมีค่าอยู่ระหว่าง .80 ถึง 1.00 ซึ่งหมายถึง ข้อคำถามนั้นมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์
การเรียนรู้

2.4 นำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
วิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ซึ่งเป็นกลุ่มเดียวกันกับที่ทดลองใช้
แผนการจัดการเรียนรู้ โดยให้นักเรียนทำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการจัดกิจกรรม
การเรียนการสอนในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 และให้นักเรียนทำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ฉบับเดียวกันหลังจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 จากนั้น
นำผลการทดสอบของนักเรียนมาตรวจให้คะแนน แล้วดำเนินการต่อไป

2.4.1 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ โดยผู้วิจัยนำคะแนนทดสอบก่อนเรียน
หลังเรียน มาเรียงคะแนนจากคะแนนมากไปหาคะแนนน้อย แล้วคัดกลุ่มนักเรียนที่ได้คะแนน
มากกว่า 50% ของจำนวนนักเรียนที่ทำแบบทดสอบทั้งหมดในกลุ่มสูง แล้วคัดกลุ่มนักเรียนที่ได้
คะแนนน้อยกว่า 50% ของจำนวนนักเรียนที่ทำแบบทดสอบทั้งหมดในกลุ่มต่ำนำมาใช้

ในการวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ ซึ่งแบบทดสอบจำนวน 30 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก ระหว่าง .20 - .80

2.4.2 หาค่าความยากง่าย ผู้วิจัยได้หาค่าความยากง่ายของแบบทดสอบ โดยแบบทดสอบมีค่าความยากง่ายของข้อสอบรายข้อจำนวน 30 ข้อ อยู่ระหว่าง .50 - .80 แปลความหมายตามเกณฑ์หมายถึงข้อสอบมีความยากง่ายปานกลาง (ดีมาก) ถึงข้อสอบค่อนข้างง่าย (ดี)

2.4.3 หาค่าความเชื่อมั่น โดยผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบไปทดสอบหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ ระหว่างสัดส่วนของคนที่ทำข้อสอบถูก กับสัดส่วนของคนที่ทำผิด โดยใช้สถิติในการวิเคราะห์แบบทดสอบ ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ .94 แสดงว่าข้อทดสอบทุกข้อเป็นข้อทดสอบที่ดี สามารถนำไปใช้ได้

3. แบบวัดทักษะการปฏิบัติระบําของ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

3.1 ศึกษาค้นคว้าเอกสาร ตำราต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการวัดผลประเมินผล และเนื้อหาสาระที่มีในหลักสูตร และนำข้อมูลมาสร้างแบบวัดทักษะการปฏิบัติระบําของ ให้ตรงตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ เป็นการประเมินตามการปฏิบัติจริงของผู้เรียนหลังจากการเรียนรู้ตามหลักสูตรท้องถิ่น โดยสร้างแบบวัดทักษะสำหรับการประเมิน ได้แก่ แบบวัดทักษะปฏิบัติแบบสังเกตพฤติกรรม ที่กำหนดรายการประเมินตามตัวบ่งชี้พฤติกรรมของการปฏิบัติไม่น้อยกว่าร้อยละ 50 และมีเกณฑ์การให้คะแนนเป็นค่าคะแนนระดับของการปฏิบัติ 4 ระดับ ซึ่งเป็นการจัดอันดับคุณภาพ ดังนี้

การปฏิบัติได้ระดับดีมาก	ให้คะแนน	4
การปฏิบัติได้ระดับดี	ให้คะแนน	3
การปฏิบัติได้ระดับพอใช้	ให้คะแนน	2
การปฏิบัติได้ระดับปรับปรุงแก้ไข	ให้คะแนน	1

3.2 นำแบบวัดทักษะการปฏิบัติระบําของ เสนอต่อคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบ และแก้ไขข้อบกพร่อง

3.3 การตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดทักษะการปฏิบัติระบําของ โดยนำแบบวัดทักษะการปฏิบัติระบําของ ให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินเพื่อหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยใช้สูตรการหาค่าดัชนีความสอดคล้องของระดับความคิดเห็น (IOC) ระหว่างกิจกรรมการปฏิบัติทำในแบบวัดทักษะกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการวัด ที่ใช้เกณฑ์กำหนดคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบวัดทักษะนั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

0 หมายถึง ไม่แน่ว่าแบบวัดทักษะนั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

-1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบวัดทักษะนั้นไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ผลการตรวจสอบหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของกิจกรรมการปฏิบัติทั้งหมดในแบบวัดทักษะมีค่าอยู่ที่ 1.00 ซึ่งหมายถึง แบบวัดทักษะนั้นมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ และพฤติกรรมที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียน

4. แบบวัดความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ระบายของ

4.1 ศึกษาค้นคว้าเอกสาร งานวิจัย ต่างๆ ที่เกี่ยวกับการวัดความคิดเห็น แล้วนำมาสร้างแบบวัดความคิดเห็นที่ได้ข้อคำถาม 30 ข้อ เป็นแบบวัดความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ระบายของ ทั้งทางบวก และทางลบ ชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้คะแนน	5
เห็นด้วย	ให้คะแนน	4
ไม่แน่ใจ	ให้คะแนน	3
ไม่เห็นด้วย	ให้คะแนน	2
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้คะแนน	1

และใช้เกณฑ์การแปลความหมายตามแนวของ เบสท์ (Best, 1981, pp. 204 – 205 อ้างถึงใน วรุทัย ญาณะพันธ์, 2543, หน้า 51) เป็นแนวทางในการแปลความหมายของผลจากแบบวัดความคิดเห็น ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	4.50 – 5.00	หมายถึง เห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย	3.50 – 4.49	หมายถึง เห็นด้วยอยู่ในระดับมาก
คะแนนเฉลี่ย	2.50 – 3.49	หมายถึง เห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.50 – 2.49	หมายถึง เห็นด้วยอยู่ในระดับน้อย
คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 1.49	หมายถึง เห็นด้วยอยู่ในระดับน้อยที่สุด

4.2 นำแบบวัดความคิดเห็นเสนอต่อคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบ และแก้ไขข้อบกพร่อง

4.3 การตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดความคิดเห็น โดยนำแบบวัดความคิดเห็นให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินเพื่อหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยใช้สูตรการหาค่าดัชนีความสอดคล้องของระดับความคิดเห็น (IOC) ดังนี้

- +1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบวัดความคิดเห็้นนั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแบบวัดความคิดเห็้นนั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบวัดความคิดเห็้นนั้นไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ผลการตรวจสอบหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของข้อความต่อการวัดความคิดเห็้นในแต่ละข้อ มีค่าอยู่ในระดับ 1.00 ซึ่งหมายถึง ข้อความนั้นมีความเหมาะสมต่อการวัดความคิดเห็้น

4.4 นำแบบวัดความคิดเห็้นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ระบายของ ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการทดลองใช้หลักสูตรหลังจากดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 - 3 แล้วดำเนินการดังนี้

4.4.1 หาค่าอำนาจจำแนกของข้อคำถาม โดยใช้วิธีทดสอบค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ มีค่าระหว่าง 2.10 - 3.95

4.4.2 หาค่าความเชื่อมั่น ได้ค่าความเชื่อมั่นของมาตรวัดความคิดเห็้นทั้งฉบับเท่ากับ .94

การดำเนินการทดลองใช้หลักสูตรท้องถิ่น

ในการทดลองใช้หลักสูตรโดยการนำหลักสูตรมาทดลองใช้กับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จำนวน 30 คน โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1.1 ขออนุญาตจากมหาวิทยาลัยบูรพา เพื่อขออนุญาตใช้หลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ระบายของ คอผู้บริหารสถานศึกษาวิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี

1.2 ทดสอบนักเรียนกลุ่มเป้าหมายก่อนทดลอง (Pre - Test) ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.3 ทำการสอนโดยใช้หลักสูตรท้องถิ่นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 30 คน ในชั่วโมงวิชาปฏิบัตินาฏศิลป์ไทย เป็นเวลา 36 ชั่วโมง

1.4 ทำการทดสอบหลังเรียน (Post - Test) ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฉบับเดียวกัน โดยทำการทดสอบหลังจากดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 และ 2 เสร็จสิ้นแล้ว

1.5 วัดทักษะปฏิบัติหลังทดลอง ด้วยแบบวัดทักษะปฏิบัติ

1.6 วัดความคิดเห็้นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ระบายของ หลังจากที่ได้เรียนหลักสูตรนี้ด้วยแบบวัดความคิดเห็้น

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลหลังจากการทดลองใช้หลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ระบายของ กลุ่มสาระ วิชาชีพเฉพาะนาฏศิลป์ไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี กับ กลุ่มตัวอย่าง โดยนำผลการทดลองมาวิเคราะห์ดังนี้

1. หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ระบายของ
2. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียน และ หลังเรียนด้วยการทดสอบค่าที (t -test)
3. วิเคราะห์คะแนนทักษะการปฏิบัติ โดยใช้แบบวัดทักษะการปฏิบัติทำว่า ระบายของ ที่กำหนดรายการประเมินตามตัวบ่งชี้พฤติกรรมของการปฏิบัติได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 50 และมีเกณฑ์การให้คะแนนระดับของการปฏิบัติ 4 ระดับ ซึ่งเป็นการจัดอันดับคุณภาพ ดังนี้

การปฏิบัติได้ระดับดีมาก	ให้คะแนน	4
การปฏิบัติได้ระดับดี	ให้คะแนน	3
การปฏิบัติได้ระดับพอใช้	ให้คะแนน	2
การปฏิบัติได้ระดับปรับปรุงแก้ไข	ให้คะแนน	1

ผู้ให้คะแนนคนที่ 1 คือผู้วิจัย ส่วนผู้ให้คะแนนคนที่ 2 คือเพื่อนครูที่สอนวิชานาฏศิลป์ไทยละคร และมีประสบการณ์ไม่น้อยกว่า 5 ปี ช่วยกันให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด

4. วิเคราะห์คะแนนความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยหลักสูตรท้องถิ่น หลังเรียนด้วยการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้
5. วิเคราะห์คะแนนความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยหลักสูตรท้องถิ่น ดำเนินการขั้นตอน ดังนี้

นำแบบวัดความคิดเห็นมาให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ของ เบสท์ (Best, 1981 อ้างถึงใน วรุทัย ญาณะพันธ์, 2543, หน้า 51) กำหนดน้ำหนักคะแนนดังนี้

5 คะแนน	หมายถึง	เห็นด้วย	ยอมรับ	ชอบ	มากที่สุด
4 คะแนน	หมายถึง	เห็นด้วย	ยอมรับ	ชอบ	มาก
3 คะแนน	หมายถึง	เห็นด้วย	ยอมรับ	ชอบ	ปานกลาง
2 คะแนน	หมายถึง	เห็นด้วย	ยอมรับ	ชอบ	น้อย
1 คะแนน	หมายถึง	เห็นด้วย	ยอมรับ	ชอบ	น้อยที่สุด

การแปลความหมายตามแนวของ เบสท์ (Best, 1981, pp. 204 – 205 อ้างถึงใน วรุทัย ญาณะพันธ์, 2543, หน้า 51)

คะแนนเฉลี่ย	4.50 – 5.00	หมายถึง เห็นด้วย ขอมรับ ชอบ มากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย	3.50 – 4.49	หมายถึง เห็นด้วย ขอมรับ ชอบ มาก
คะแนนเฉลี่ย	2.50 – 3.49	หมายถึง เห็นด้วย ขอมรับ ชอบ ปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.50 – 2.49	หมายถึง เห็นด้วย ขอมรับ ชอบ น้อย
คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 1.49	หมายถึง เห็นด้วย ขอมรับ ชอบ น้อยที่สุด

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าเฉลี่ย คำนวณจากสูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2540, หน้า 61)

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{n}$$

$\bar{X}$	หมายถึง	ค่าเฉลี่ย
$\sum x$	หมายถึง	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
n	หมายถึง	จำนวนนักเรียนทั้งหมด

2. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คำนวณจากสูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2540, หน้า 64)

$$s = \sqrt{\frac{\sum (x - \bar{x})^2}{n - 1}}$$

$\bar{X}$	หมายถึง	ค่าเฉลี่ย
x	หมายถึง	คะแนนแต่ละกลุ่มตัวอย่าง
n	หมายถึง	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

3. การทดสอบค่าที (*t-test*) ระหว่างก่อนใช้หลักสูตรและหลังใช้หลักสูตรเพื่อ
เปรียบเทียบความแตกต่างของข้อมูล โดยใช้ (*t-Dependent*) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, หน้า 112)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}$$

t แทน ค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤต เพื่อทราบความนัยสำคัญ

D แทน ค่าผลต่างระหว่างคู่คะแนน

n แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่างหรือจำนวนคู่คะแนน

มหาวิทยาลัยบูรพา
Burapha University